קורא ואין צריך להפרישׁ • דכיון שקרא עליו שם יצא הכרי מתורת טבל ושאר המעשרות הוא צריך להפרישׁ על כרחך לפי שצריך להפרישׁ ממעשר ראשון תרומת מעשר וליתנה לכהן שהיא במיתה לזרים ומעשר שני צריך להעלותו לירושלים ולאכלו: רבנן סברי ודאי מכיל • לפיכך ספיקו צריך להוציאו תורה אור מידי ספק טבל: לא נחשדו • דממונא הוא אין בו איסור אכילה אלא גזל עניים ואיהו לגזל עניים לא חיים: לאפרושי מפריש ליה • לאפקועי טיבליה הכי דמעשר ראשון לא מפרישׁ דסבר לי מפרישנא ליה בעינא לאפרושי תרומת מעשר מיניה שהוא במיתה וטהנה לכהן ומעשר שני אמי לי מפרישנא ליה בעינן אסוקיה ומיכליה בירושלים: מחלוקת בחטה • שהיא כקרייתה: כך מחלוקת בזו • דקסבר ר' שמעון בכל האיסורין כל שהוא למיתה ולא אמרו כזית אלא לענין קרבן על שגגת כרת והלכה למשה מסיני היא: מתני' עד שלא קרא עליהן • אדמי תוכד וגו' וכגמרא ליף סיכן הוהר: קדשי קדשים חוץ לקלעים • לו שאכל קדשי קדשים בזמן משכן חוץ לקלעים וכגמרא מפרש סיכן מוזהר: קדשים קליס • חוץ לחומה לאחר שיצא מלא תוכל לאכול בשעריך וגו' וכן מעשר שני וכגמרא פריך מעשר שני (א) תנא ליה לעיל מעשר שני והקדש שלא נפדו והיינו שאכלו חוץ לחומה בלא פדיון: המותיר בטהור אינו לוקה • כדאמר לעיל בא הכתוב ליתן עשה אחר לא תעשה כו': השובר • עצם בטמא כדאמרינן בפסחים (דף פט:) ועצם לא השברו בו בכשר ולא בפסול: לוקה ואינו משלם • קסבר שלא מעיקרא משמע ואין כאן לאו שניתק לעשה דאע"ג דכתיב שלא תשלח אחר לא תקח לאו למימרא דאם לקחת שלח אלא לא תקח אלא שלחנה קודם לקיחה: וחכמים אומרים משלם ואינו לוקה • קסברי שלא אחר לקיחה משמע ולאו שניתק לעשה הוא: גמ' זו דברי ר' עקיבא • מתניתין דקתני בכורים קרייה מעכבא בהו ר' עקיבא היא שהיה רגיל רבי לפתוח דבריו במשנה בפתח בכמה מקומות והכי שמיע ליה לר' יוחנן דאית ליה לר' עקיבא קרייה מעכב בכורים: האמה • לפני המזבח מעכבא בהן דשמה בה קרא (דברים כו) והניחו לפני וגו' (שם) והנחתו לפני וגו': וימא זו דברי ר' שמעון • דהוי ליה לאיתויי סייעתא למילתיה "ממתניתין דלקמן דשמעינן לר' שמעון בה דאית ליה כי מתניתין דקרייה מעכבא בהו: מאי ר' שמעון • היכא שמעינא ליה דאמר הכי: ותרומת ידך • סיפיה דהאי קרא הוא "לא תוכל לאכול בשעריך מעשר דגנך ותירושך ויצהרך ובכורות בקרך ולאנך וכל נדריך אשר תדר ונדבותיך ותרומת ידך" ודרים ר' שמעון לקרא מסיפיה דאי הוה דרים ליה מריסיה לסיפיה לא מדרים ליה כי האי גוונא ולקמיה מפרשינא ליה: תרומת ידך אינו בכורים • דכתיב (דברים כו) ולקח הכהן הטנא מידך: אם לאוכל • בכורים חוץ לחומה לאכול כדמשמע קרא לא תוכל לאכול בשעריך וגו': קל וחומר ממעשר הקל • שהרי כתיב בתחלת המקרא מעשר דגנך ולקמיה מפרש מאי חומר דבכורים ממעשר: עד שלא קרא עליהן • אדמי תוכד אבי דאם איתו ענין חוץ לחומה תנהו ענין לאיסור אחר הראוי להם: לפני זריקה שהוא לוקה • דאם איתו ענין חוץ לחומה תנהו ענין לכך שזהו איסור החמור שאתה יכול לעתה לענין לאו שאין בו אזהרה מפורשת במקום אחר אלא עשה בלבד (שם יג) ודם זבחיך יספך והדר והבשר תאכל: קל וחומר מעודה ושלמים • ולקמיה מפרש מאי חומר"ה דבכור מתודה ושלמים: אפילו לאחר זריקה שהוא לוקה • אם זר הוא שאין הבכור נאכל אלא לכהנים וזו היא אזהרתו ובמקום אחר עשה הוא דאשכחן בה אף בכור שור וגו' וכשרם יהיה לך וגו' (במדבר יח): אם לאוכל לאחר זריקה • הוא זר קל וחומר מבכור ולקמיה מפרש מאי חומרא דחטאת מבכור: חוץ לקלעים • ואזהרת עשה מצינו בה במקום אחר (ויקרא ו) במקום קדוש תאכל בחצר אהל מועד: לאוכל

ורבנן ברייתא נמי חשובה חטאה לא חשובה • תימה דבפרק גיד הנשה (חולין דף עז: ועמ: ושם) אמרינן שאני גיד דבריה הוא ולא בטיל ואע"ג דליתא ביה בשמה וי"ל דהכי קאמר שאני גיד דבריה הוא וכיון דאתיא מבריה נשמה שפיר הוא בריה ולא גרעה דהא נבלה דקא אתי מבריה נשמה ואעפ"כ לא הויא בריה אלא על כרחך הטעם תלוי דכל שאוכד שמו כשנתחך הוי בריה וניתא מנבלה שאינו אוכדת שמה שלפעמים אף כשנתחכה קורין לותה נבלה ולכך לא הוי בריה אבל גיד אוכד שמו על ידי שנתחך אבל ק"ק לי "מאי קאמר הכא בריה נשמה חשיבא ליה "לימא דלדבריו דר"ש (ג) אמרי לדידן אפילו נמי אית ביה נשמה לא הוי בריה אלא לדידך דבריה הוא אודי לי מיהא דכיון דליכא נשמה דבטלה: דלמאי

מוד ד. שבועות כא: כה. מעילה יח.

שבועות ג: פסחים סג. סד.

נקמן יח:

חולין קכ: פסחים לו: [נכמות עב: מעילה עו:]

ג"ל ממתניתא

אמר להם ר' שמעון אי אתם מודים לי באוכל נמלה כל שהוא שהוא חייב אמרו לו מפני שהיא כברייתה אמר להן אף חטה אחת כברייתה חטה אין קמח לא! לדבריהם קאמר להו: לדידי אפילו קמח נמי, אלא לדידכו אודו לי מיהת דחטה אחת כברייתה, ורבנן: ברייתא נשמה חשובה, חטה לא חשובה, תניא כותיה דרבי ירמיה *רבי שמעון אומר כל שהוא למכות לא אמרו כזית אלא לענין קרבן: מתני' האוכל בכורים עד שלא קרא עליהם וקדשי קדשים חוץ לקלעים, "קדשים קלים 'ומעשר שני חוץ לחומה, 'השובר את העצם בפסח הטהור ה"ז לוקה ארבעים, אבל *המותיר "בטהור "והשובר בטמא אינו לוקה ארבעים. *הנוטל אם על הבנים *רבי יהודה אומר לוקה ואינו משלח וחכמים אומרים משלח ואינו לוקה "זה הכלל כל מצות לא תעשה שיש בה קום עשה אין חייבין עליה: גמ' אמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן זו דברי רבי עקיבא סתימתאה, אבל חכמים אומרים *"בכורים הנהה מעכבת בהן קריאה אין מעכבת בהן ולימא זו דברי רבי שמעון סתימתאה? הא קא משמע לן דרבי עקיבא כרבי שמעון סבירא ליה מאי ר' שמעון *דתניא "ותרומת ידך אלו בכורים אמר רבי שמעון מה בא זה ללמדנו אם לאוכלן חוץ לחומה קל וחומר ממעשר הקל: ומה מעשר הקל אוכלין חוץ לחומה לוקה, בכורים לא כל שכן, הא לא בא הכתוב אלא לאוכל מבכורים עד שלא קרא עליהן שהוא לוקה, "ונדבותיך" "זו תודה ושלמים אמר רבי שמעון מה בא זה ללמדנו אם לאוכלן חוץ לחומה קל וחומר ממעשר הא לא בא הכתוב אלא "לאוכל בתודה ובשלמים לפני זריקה שהוא לוקה "ובכורות" "זה הבכור אמר ר' שמעון מה בא זה ללמדנו אם לאוכלן חוץ לחומה קל"ו ממעשר אם לפני זריקה ק"ו מתודה ושלמים הא לא בא הכתוב אלא "לאוכל מן הבכור אפי' לאחר זריקה שהוא לוקה "בקרך וצאנך" "זו חטאת ואשם אמר רבי שמעון מה בא זה ללמדנו אם לאוכלן חוץ לחומה קל וחומר ממעשר אם לפני זריקה קל וחומר מתודה ושלמים, אם לאחר זריקה קל וחומר מבכור הא לא בא הכתוב אלא "לאוכל מחטאת ואשם אפילו לאחר זריקה חוץ לקלעים שהוא לוקה "נדריך" "זו עולה אמר ר"ש מה בא זה ללמדנו אם לאוכלן חוץ לחומה ק"ו ממעשר אם לפני זריקה קל וחומר מתודה ושלמים אם לאחר זריקה ק"ו מבכור אם חוץ לקלעים קל וחומר מחטאת ואשם הא לא בא הכתוב אלא

מד א מיי' פ"ט מהל' מעשר הלכה ג:
מה ב מיי' שם הל' ח:
מו ג מיי' פ"ב מהל' מאכלות אסורות הל' כא סמג לאוין קלב טור"ע י"ד סי' ק סעיף ח:
מז ד ה מיי' פי"א מהל' מעשה הקרבנות הל' ה סמג לאוין רסד:
מח ו מיי' פ"ב מהל' מעשר שני הל' ה סמג לאוין רסד:
[ועי"ע כתו"ס חיוין ע. סד"ה מ"ש דרבנן]
רש"ל וי"ל
מט ז מיי' פ"י מהל' קרבן פסח הל' ח סמג לאוין שכו:
נ ח מיי' שם הל' יח:
נא ט מיי' שם הל' ח:
נב י מיי' פ"ג מהל' שחיטה הל' ח סמג לאוין רסה טור"ע י"ד סי' רלב סעיף ו:
נג כ מיי' שם הל' כ וסע"מ מהל' סנהדרין הל' ד וס"ח הל' כ וס"ל מהל' ערכה הלכה ז וס"ל מהל' מתנות עניים הל' ג:
[חולין קמח. לעיל טו.]
[עי' בתוספתא פ"ד]
נד ל מיי' פ"ג מהל' בכורים הל' ג והל' ד סמג לאוין רס:
נה מ מיי' פי"ל מהל' מעשה הקרבנות הל' ד סמג לאוין שכד:
נו נ מיי' פ"ח מהל' מאכלות בכורות הל' עז סמג לאוין שמג:
נז מ מיי' פי"ל מהל' מעשה הקרבנות הל' ה סמג לאוין שכה:

הגהות הב"ח
(א) רש"י ד"ה קדשים וכו' מעשר שני הא תנא: (ב) תוס' ד"ה וכנגן וכו' דלדבריו דר"ש קא אמרי וכו' אודי לן מיהא:

הגהות הגר"א
[א] גמ' דסתימתא. ג"ל דפנינא:

לא תוכל לאכל בשעריך מעשר דגנך ותירשך ויצהרך ובכורות בקרך וצאנך וכל נדריך אשר תדר ונדבותיך ותרומת ידך

נח א מיי' פי"ח מה"ל מעשה קרבנות הל' ח סמג לאוין שכח:

נט ב מיי' פ"ג מה"ל איסורי מזבח הל' ח:

ס ג מיי' פ"ג מה"ל מעשר שני הל' ה סמג לאוין רמד:

סא ד מיי' פ"ד מה"ל מעשר שני הל' ט:

נוסחא
בגא מהריטא פירוש
לכל הלימוד של רש"י
שבבריתא דרמ"א

ל"ל נזר וכ"מ ברש"ל

גירסת רש"ל דייחד סוף אצל עולה וה"כ סוף סוף כו'

דלמאי דסבירא ליה לדידיה מסרס ליה לקרא ודריש ליה • דאילו היה דורש המקרא כסדרו לא היה נפקא ליה מקרא כדדרים השתא כדפ"ה ואם תאמר אכתי אמאי משכח לר' שמעון בכך תרבה קשה מגלן למדרש הכי ולסרוסי לקרא ויש לומר דשפיר קדרים דעל כרחך בכור לא אתא לקודש זריקה אע"פ שנכתב קודש לתודה (א) דמכל מקום לי להכי אתא ליתסיק מיניה ולפינן ליה שפיר מתודה שנכתב בסוף כך נראה למש"ח וכדפירש בתוספות דעל כרחך תודה אתיא לקודש זריקה דאיסורא אחרינא ליכא לאוקמא בה דליכא לאוקמי (ב) *(בה) אחר זריקה דסרי לזרים והלכך ליכא למימר דמוקמינן בכור שנכתב קודש לפני זריקה דאתי בקל ואומר מתודה (ג) וכולהו דמסתבר דהא מכל מקום טל כרחך צריך לאוקמי תודה לפני זריקה אע"ג *דאחד לד אמור הוא אצל עולה מכל מקום לא אתא אלא להכי כדפירש ואם כן סוף סוף משמע (ד) בבכור: **איסורא** בעלמא • אתא בכולהו (ה) הא דמרבה אזהרה לכל אחד ואחד והוי בדבר אחד הייט איסורא בעלמא אבל עיקרא דמלקות דכל אחד ואחד אתא תון לאומה ואתי ק"ו דר' שמעון ומגלה בכולהו איסור בכל אחד ואחד באחד בבכורים עד שלא זרק קרן וכתודה עד שלא זרק ואם תאמר ומגלן לר' שמעון לפרושי איסור אחד בהו הא צריכא למלקות תון לאומה ומאי קאמר בבכורים תון לאומה קל ואומר ממעשר אצל לא בא הכתוב אצל לאוכל עד שלא קרא עליהן הא שפיר איצטריך למלקות דתון לאומה וכן לכולהו ויש לומר דמסתברא ליה לר' שמעון דכל קרא אתא לשני דברים לאתויי איסור אחד וגם לאתויי נמי למלקות תון לאומה והכי קאמר אם לגמדנו בבכורים איסור לתון לאומה הרי קל ואומר ממעשר אצל לאתויי איסור דעד שלא קרו וגם נמי אתו למלקות לתון לאומה והא דקתני בתודה ושלמים אצל לאוכל לפני זריקה עוקה לאו דוקא אצל איסור בעלמא ובכולהו עוקה לאו דוקא ופריך והא אמר רבא זר שאכל מן העולה דאתי בקל ואומר כו' לר' שמעון עוקה חמש חד משום תון לאומה דאתי בקל ואומר ממעשר ואד משום לאו דלפני זריקה כו' אלמא דר' שמעון מלקות אצל קאמר ולא איסורא ומשני מאי חמש חמש איסורי וליכא מלקות אצל באוכל תון לאומה גרידא והא אמר תנא אלו הן הלוקין פירש הקונטרס וקתני בבורים עד שלא קרא עליהן וקדשי קדשים תון לקלעים מה שהזכיר בקונטרס קדשי קדשים קשה דמזה לא משני מידי כדפירש הקונטרס גופיה במסקנא לכ"ג לפרש הש"ס לא פריך אצל מבכורים דמקדשי קדשים לא פריך הש"ס דהתם איכא אזהרה כמו שאפרש מבשר בשדה טרפה כדפי' הקונטרס (ו) אבל מקדשים קלים לא פריך הש"ס דהתם עיקר מלקות איכא מפשטיה דקרא בלא שום ייתור מכדי כתיב והבאתם שמה לכתוב לא תוכל לאוכל תון לאומה לקי לא (ז) בעי קרא שהרי טולן מפורשים בו ולכך לא הוי לאו שבכללות מהדר פרושי בכל חד למה לי שמע מינה ליתורי לאו לכל חד ואחד כאילו כתוב בכל אחד פעם שניה לאו דתון לאומה וכיון דאיכא עניין לו תנהו עניין לדבר אחר הלכך בבורים לאוכל עד שלא קרא עליהן אתא וכן לכל חד ואחד למילתיה לדבר חדש ואם תאמר בכל הקדשים הכתובים בכאן דייך אם תתן הלאו עניין למלקות לפני זריקה בבולן תון מבכורים אע"ג דלפינן מקל ואומר אין מזהירין מן הדין דבשלמים ותודה ע"כ צריך לאוקומי קודש לפני זריקה דלא שייך בהו איסור דבכורים ופרש"י אין הכי נמי דהא (ח) דפטרינן לבולהו אינטריך באוכל לפני זריקה והא דר' שמעון מפרש לבבור לאזהרה לאוכל אחר זריקה איסורא קאמר אחטאת ואשם דתני תון לקלעים עוקה הייט משום בשר בשדה טרפה כדלקמן ועוקה חמשה דאמר רבא חמש איסורי קאמר וצריך לומר הכא כדפרישית לעיל דרמינן ליה לר"ש דבכור אתי לאזהרה לאחר זריקה והא אינטריך ללקות לאוכל *[תון לחומה לפי] שאין עושין מן הדין אצל עושין לה לאו דבכור ודכולהו אתו לשני דברים חדא לאיסור וחדא למלקות לפני זריקה ולכך אמר ר"ש דלאו דבכור לא הוצרך לאיסור לפני זריקה דמקל ואומר דתודה למדנו אצל איסור דלאחר זריקה וכן בחטאת ועולה ע"כ וטובא קשה דמגא ליה הא לר"ש דאזהרה דכל חדא אתו משום איסור ומלקות דהא אזהרה דבבורים לא אתי אצל למלקות בבבורים דעד שלא קרא ולשום איסור חדש לא אתי ותודה נמי לא אתי אצל למלקות דלפני זריקה ומצליה דאיכא אתו בשביל איסור חדש דבכל חד אימא דלא אתי אצל משום מלקות דלפני זריקה גרידא ותו מאי קאמר בתודה ובכולהו אי לתון לאומה קל ואומר ממעשר היה לו לומר דמגופיה (מ) אתא דמאי למכתב לא הוכל לאוכלם דבשביל זה לא היה לו למהדר ולפרש ועוד קשה לגיסא דר"ש דאמר אצל לאוכל מבכור אחר זריקה שלוקה ואינו אצל איסור בעלמא ועוד קשה דכיון דהא דמרבינן איסורין (י) בעלמא הוא כדפירש הקונטרס

לאוכל עולה • אפי' לאחר זריקה ואפי' כהן שהוא לוקה ואחרת עשה אשכחן בה בעלמא (ויקרא ז) ועדכו בני אהרן וגו' כליל היא ולא לאכילה: דילידא אימיה כר' שמעון תיליד • כל שאמו יולדת תבקש רחמים יהי לון שיהא כר' שמעון: ואע"ג דאית ביה פירכא • למילתיה כדמשכח פירכא בכולהו ואזיל: בכורים • מוהרים לאוכל לר' שמעון כיבמות בפרק הערל (דף עב:): תונן • יום מיתת אמו: טעון כסף צריה • לפדיונו דכתיב (דברים יד) וצרת הכסף בידך דבר שיש עליו צורה: בכור ליט טעון לא סמיכה ולא נסכים • כדתנן במנחות בפ' שתי מדות (דף נב:): אצל מאי היא דילידא אימיה כו' • האיל ואית פירכא למילתיה מהו שנאמר: דלמאי דסבירא ליה מסרס לקרא ודריש ליה • לפי דעתו שהחומרים שהוא מוצא באותו שהוא מוצא חמורים נראין לו אומר סרס את המקרא לדורשו בהפך למצוא איסורין שמצא שאם דרשו כפשוטו לא היה יכול ללמוד ממנו האיסורין הללו בכל אחד ואחד שאם דרש אחלה "ובכורות זה הבכור וכי מה בא ללמדנו אם לאוכלו תון לאומה ק"ו ממעשר אם לאוכל לפני זריקה ק"ו מתודה ושלמים" אין זה נכון שעדיין לא מצאו בתודה ושלמים ועל כרחו היה צריך לומר "הא לא בא הכתוב אצל לאוכל מן הבכור לפני זריקה שהוא לוקה" ומעתה אין לו לאזהרה לאוכל ממנו לאחר זריקה והוא זר וכן בכולן זה אחר זה: וכי מזהירין מן הדין • דקאמר אם לאוכלו תון לאומה קל ואומר ממעשר כו' ותו אם לפני זריקה קל ואומר מתודה

[אבמים קה: ענין שונין מן הדין עי' עוד באבודרהם גדי ומ"ר]

דלמא כולהו תון לאומה אתו ודקאמרת קל ואומר אין מזהירין מן הדין ואין כאן אם איכו ענין: ואפי' למאן דאמר כו' • דהא ר' יצחק דאתיא ליה באחותו בת אביו ובת אמו עושין מן הדין ונבי אזהרה איכא קרא יתירא: איסורא בעלמא • אלא דקא מייתי בכולהו אזהרה בק"ו לאיסורי בעלמא קאמר אצל לאוכל: זר שאכל מן העולה כו' • דוקא זר קאמר ואע"ג דכהן נגבי עולה זר הוא הכא זר דוקא קאמר דאי כהן בגר ליה חד לאו דהא חמש דקאמר חד משום תון לאומה דאתי בקל ואומר ממעשר ואד משום לפני זריקה דאתי בקל ואומר מתודה ושלמים ואד משום זר גמור אפי' לאחר זריקה דאתי בקל ואומר מבכור וכ"ש לפני זריקה ואד משום אוכל תון לקלעים דאתי בקל ואומר מחטאת ואשם ואד משום אוכל עולה ואפילו כהן ובתוך הקלעים וכל שכן זר תון לקלעים ותון לאומה אצל לוקה חמש: משום חמשה איסורים • קאמר אצל לאוקמי: והתנן הנן אלו הן הלוקין • וקתני בבורים ואוכל קדשי קדשים תון לקלעים: קרא

אלא *לאוכל מן העולה לאחר זריקה אפילו בפנים שהוא לוקה אמר רבא דילידא אימיה, כר"ש תיליד ואי לא לא תיליד, ואע"ג דאית להו פירכא: מאי חומרא דבכורים ממעשר שכן [2]אסורים לזרים אדרבה מעשר חמור שכן [3]אסור לאונן ומאי חומרא דתודה ושלמים ממעשר שכן טעונין מתן דמים ואימורין לגבי מזבח אדרבה מעשר חמור שכן [4]טעונין כסף צורה ומאי חומרא דבכור מתודה ושלמים שכן קדושתו מרחם אדרבה תודה ושלמים חמורים שכן טעונים סמיכה ונסכים ותנופת חזה ושוק ומאי חומרא דחטאת ואשם מבכור שכן קדשי קדשים אדרבה בכור חמור שכן קדושתו מרחם ומאי חומרא דעולה מחטאת ואשם שכן כליל אדרבה חטאת ואשם חמירי שכן מכפרי וכולהו חמירי מעולה דאית בהו שתי אכילות, אלא מאי דילידא אימיה כרבי שמעון? דלמאי דסבירא ליה לדידיה מסרס ליה לקרא ודריש ליה. ולי מזהירין מן הדין הא *אפילו למאן דאמר עונשין מן הדין, אין מזהירין מן הדין? איסורא בעלמא והאמר רבא זר שאכל מן העולה לפני זריקה חוץ לחומה לרבי שמעון לוקה חמש? חמשה איסורין הוו והא אנן תנן אלו הן הלוקין? אלא

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה דלמאי וכו' קודש לתודה דאי להכי כו"ל ותיכת דמכל מקום נמתק: (ב) בא"ד דליכא לאוקומי לאחר זריקה דהא בני לזרים כו"ל ותיכת בה נמתק: (ג) בא"ד בקל ואומר מתודה והכי מסתבר דהא: (ד) בא"ד סוף סוף מבמע דבבכור אתא לאחר זריקה הש"ד: (ה) ד"ה איסורא כו' בכולהו פי' הא דמרבה וכו' בכל חד וחד בדבר חדש בבבורים עד שלא קרא ובתודה: (ו) בא"ד בדפי' הקונטרס בסמוך ומקדשים קלים נמי לא פריך כו"ל ותיכת אבל נמתק: (ז) בא"ד תון לחומה לא צריך קרא שהרי טולן כו"ל ותיכת לקי נמתק: (ח) בא"ד אין הכי נמי דהא דדרבינן לכולהו איצטריך לאוכל לפני וכו' וחטאת ואשם דקתני תון לקלעים: (ט) בא"ד דמגופיה דקרא אתא דמלי: (י) בא"ד ועוד קשה דכיון דהא דמרבינן איסורין דבעלמא הוא דקאמר דבדפי' הקונטרס למה לי היפוק ליה דבכל חד וחד בכתוב קרא לאיסור בדפי' הקונטרס לעיל כו"ל וכ"כ פי' דליכא בכל חד עשה דתודה שמעינן מקרא ודם זבחיך יעשה והבשר תאכל ובכתיב אף בכור שור וגו' ובשרם יהיה לך גו' וכן בחטאת ואשם ושולה בדפרש"י בפסוד זב:

נוסחא
הגמ' דנו
בשאלה - איך
ניתן לגיע
לאיסורים דרך
לאוקמה של
קל וחומר
לאור הבלל
אין מזהירין
מן הדין

ג"י רש"ל וגי' רש"ל וגי' אפי' אריקה